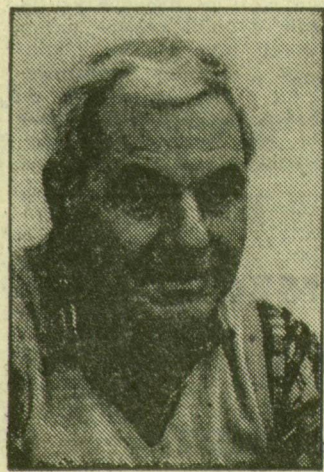

Papp Zoltán

1931–1990

November 13-án virradóra váratlanul elhunyt Papp Zoltán újságíró, a Délvilág főszerkesztő-helyettese. 1931-ben született Szegeden; tanulmányait is itt végezte: a tudományegyetem bölcsészettudományi karán 1954-ben diplomázott. Már diákkorában dolgozott újságíróként, mint a Délmagyarország külső munkatársa, államvizsgája után pedig a Viharsarok című megyei lap munkatársa lett. Egész életében hű maradt első munkahelyéhez (Csongrád Megyei Hírlap, majd Délvilág), s rendszeresen publikált a Délmagyarországon is. Több kisregénye és több száz cikke, tárcája jelent meg lapunkban.

Papp Zoltánról múlt időben?...

Igy hullik ez a szakma. És ez a villám nagyon a közelmében csapott le. Egy szerkesztőben jöttünk az ölműködésre, ha másfelé is osztottak bennünket. A Délmagyarországnál inaskodtunk egyetemistákként az ötvenes évek elején. Ő a Viharsaroknál kezdte, Hódmezővásárhelyen, én a Délmagyarországnál. S ott fejeztük be, ahol kezdtük. Zoltánnak a harminchatodik éve telt be a Délvilágnál.

Sohasem dolgozott a szegedi lapnál, mégis mindig vérbeli szegedi újságíróként tiszteltük. Itt született, itt tanult, itt nyomtatták a nevét. „Egy szegedi a megyei lapnál!” — ez a tisztelet

mindig körülfogta, mert szellemiségével, köteleivel ide tartozott. Megélt kora szerint még nem illett rá, mégis a szegedi újságíró Nagy Öregének tartottuk. Nem volt műfaj, ami-ben járatos ne lett volna, nem volt téma, amit be ne aranyozott volna gondolkodásának eredetiségével és stílusának eleganciájával. Műveltségének kazalai a szakmában fölmagasodtak. Talán ezért suhogtak gyakran kaszák a feje fölött. Bizonyára kortűnet, hogy nem futhatott be sokkal-sokkal magasabb pályáit. Hiszen, ha volt közöttünk, itt Szegeden is, aki mindent tudott erről a pályáról, az bizonyosan Papp Zoltán volt. Kicsit mindig keserű, kicsit mindig cinikus maradt. Megérttem, hiszen annyi történetnek kellett ministrálnia.

Papp Zoltán mostantól „szegedi sajtótörténet” lenne? Most lett volna már ideje, hogy bölcsességeit ábecébe szedje; kesernyés szellemességét humánus melegségbe öltöztesse; professzorosan sajtóismeretét fiatalokra költse.

Zoltán! Ijedten, kapkodva, zavarodottan dadogunk el Rólad hirtelen néhány verset. A szakmai szemérem is tiltja a zengzeteket. Összintén, megrendülten tisztelgünk emberi, szakmai kincseid, hivatástudatod maradandó emlékműve előtt.

Sz. Simon István

Csoda az, hogy megvalósult

Zsombó főiskolája

Kedves ismerősöm invitálására elmentem a zsombói népfőiskola tanévnyitójára. Az este hatóság kezdésre megteltek a tanyai, Wesselényi-iskola foteljai. Parasztemberek, gazdák tették félre a munkát a szokásosnál egy kissé korábban, hogy ott lehessenek. Első hallásra nekem a népfőiskola kifejezés nagyizolációnak tűnt, de amint meghallottam az e téren rendelt tananyagot, beláttam, helytálló a megnevezés. Általában hét-főnként jönnek ki a meghívott előadók, egy-egy szakterület kiválóságai. Van közöttük orvos, földrajztudós, genetikus, énekes, irodalmár, hittudós, ügyész, pénzügyi szakember, s még szexológus is. A novembertől tavaszig tartó sorozatot minden hónap első péntekjén, aktuális információs börze egészíti ki, kezdve attól, hogy milyen almafát érdemes ültetni, vagy épp hogyan áll anyagilag a község, az önkormányzat.

A felsoroltak tervnek is szépek, de az benne a csoda, hogy meg is valósulnak. Legalábbis az előző évfolyamok példája erre bátorít. A főgékony, mindenre nyitott hallgatóság mellett két dolog elengedhetetlen mindehhez. Egy ott élő mindenkes szer-

vező, aki hozza, viszi a híreket, s a bolt előtt, vagy a dűlőúton megszólítja a Jani bácsit: ne felejtse, holnapután vendégünk lesz, aki (mondjuk) az ivásról, dohányzásról fog beszélni! Sipos Mihály „rektor úr” ilyen ember. A másik kulcsfigura, a városban lakó, ismeretségi körét előadónak megnyerő szervező.

Mint mindennek, a népfőiskolának is története van. Az iskolaközpontosítások idején a legtöbb „kiüresedett” tanyai iskolát eladták, magtárnak, miegyébnek, egy részükkel az enyészet végzett. A Wesselényi-iskolát megmentették maguknak az ott élők, s hivatalokat is maguk mellé állítottak. Kertbarátkort alakítottak jó tizennyolc éve. Azóta folyamatosan hasznosítják az épületet. Három éve elmentek Bogviszlóra, megnézték mi az a népfőiskola. S egyből rájöttek, ez az, amit ők is csinálnak, csak addig nem tudtak róla.

Azt mondják, fásulttá, idegessé, befeléfordulóvá vált a magyar. E tanyai emberek az „iskolapadban” bizonyítják, némi segítséggel, ráérzéssel önmagunk is tehetünk valamit lelki egyensúlyunk megőrzéséért.

T. Sz. I.

Gála! Gála! Gála!

Az Erzsébet-gála két szélső pólusa Spiró György pulóveres, farmernadrágos öltözké és Spéter asszony szegedi paprikafűzerekkel ékesített toalettje körül ke-
resendő. Az est látnivalóinak leltárából néhány virágokal övezett görcsös izgalom a színpadon, tévékábellekkel körülvett protokoll az első széksorokban. Feszült, majd egyre lazább műsorvezető (Antal Imre), korát meghazudtolóan vonzó Darvas Iván. Valószínűtlenül kárdsú Voith Ági, fantasztikusan jól éneklő

Kishonti Ildikó. Kalotaszegi legényes Bécs és vidéke környezetben. S tizenhárom remek művész, aki megkapta az Erzsébet-díjat. (Egy kisplasztika és körülbelül 180 ezer forint, a Kossuth-díjnak cirka ötszöröse.)

Miami főpolgármestere Mr. McDermot kedvesen, magyar szavakkal köszönti a szegedieket. (Megtudjuk: szerinte a hungarian gulas a legjobb étel e kis honban.) Egy amerikai főtisztelendő úrral is összeköttetésbe léphet a szegedi pub-

Hamisított kazetták

„Ismeretjük az év egyik legnagyobb hamisítási botrányát, s a beszerzett bizonyítékokat a sajtó rendelkezésére bocsátjuk” — ezek a hangzatos ígéretek szerepeltek abban a meghívóban, amelyben a Proton Record Kft. invitálta kedden sajtótájékoztatóra az újságírókat, nem is akárhová, hanem a híres-hírhedt budai Paradiso étterembe.

A tájékoztatón azonban titkolt, a szenzáció meglehetősen soványka: a Proton kazettáit hamisítják, és a cég egyelőre, úgy tűnik tehetetlen a hamisítókkal szemben. Úgy vélik, mindezen alapvetően az az oka, hogy a könnyűzene jogvédelme nem megoldott.

Gyerekelőadásról — gyerekkritika

Csizmás Kandúr

Úgy gondoltuk, egy gyerekelőadásról mégis csak a gyerekek a legilletékesebbek nyilatkozni. Hiszen tudjuk jól, kritikai érzékük fejlett, szemük és fülük érzékeny, s van véleményük. Bizony van. Volford Károly, lapunk gyermek munkatársa az Arany János Általános Iskolába jár, harmadik osztályos. Őt kértük fel a Varsa Máttyás rendezte Csizmás Kandúr elemzésére. Megtettem. Íme:

„Pénteken délután a Szegedi Nemzeti Színház művé-

szei jártak nálunk. A nem dűr és a Legkisebb fiú alakítását tetszett, utóbbi különösen azért, mert egyszer félregombolt ingben jelent meg. Igaz, hogy ez nem kosztümös előadás volt, de máskor mégis jobban szeretnénk színesebb jelmezben látni a szereplőket. Bár a színpad nem volt túlzsúfolva, ahol természetesen győz az ész és a leleményesség. A színészek bennünket is bevonáltak az előadásba, mi is játszottuk a ránk osztott szerepeket. A művészek közül nekem legjobban a Kandúr

Notesz nélkül

Állófogadásra mégsem mehet az ember töltőtollal. Ott az időt kell kellemesen tölteni, leginkább azzal, hogy ember testében töltkezik étellel-itallal. Rádásul nem is költséges, hiszen a számát a meghívó állja („állófogadás”).

Nem történt ez másképpen tegnapelőtt, a Tisza Szálló nagytermében sem, hová az Erzsébet-díj átadása után gyülekezünk. Szeged sok százéves történetében most a legmagasabb az egy négyzetméterre eső Kossuth-díjas művészek száma. Mellettem Darvas Iván csemegézik, odébb Mensáros eszeget, a sarokban Simándy beszélget régi ismerőseivel. Huszti Péter a fiát keresi. Még felsorolni is nehéz, ki mindenki van itt. Kincses Veronika és Solyom-Nagy Sándor. Antal Imre, Bodrogi Gyula, Bözsöny Ferenc. Az ember nem győzi kapkodni a fejét.

Gurulóasztalon malacsültet szelnek, messzebb az asztalon sajtót reszelnek. Réztálok alatt apró lángok égnek, hogy melegen tartsák a saftos húsokat. Az egyik — ha nem tévedek — nyúlgerinc. A pincéreknél csak a vendégek ünnepélyesebbek, a szolidabbak is sötét szmokingban. A hidegtálok sem kevésbé elegánsak, a sonkák, sülték sorát paradicsomszeletek és uborkából készült grillandok ékesítik.

Szóval, áll az ember itt, a teremben, és eláll a szava. Halványan még motoszkál benne, hogy a paradicsom nemcsak a tálon van, ennyi híresség együtt, ez maga az újságírók paradicsoma, ám könnyedén elgyengül. Mindenki majszol, iszogat, zsidong. Érezhető a felszabadultság: túl vagyunk rajta, sikerült!

Ezért aztán az ember megadja magát: noteszét és okoskodó kérdéseit is a ruhatárban hagyja; és: beszélget.

M. T.

likum. Dr. Bertalan Imre szívából köszönti Washingtonból az immáron Szilvânia-díjas Csiky Andrást. A kolozsvári színész őszinte öröme tényleg megható.

Simándy József: — Mi az életművem? Hát az életem, beleértve a családi háttérrel, a feleségem közreműködését is. Házasságunk 39 éve alatt

nekem kellett legtöbbször kibírnia engem. Szegeden léptem először színpadra, s ezt Vaszy Viktornak köszönhetem. Persze azt is, hogy egy szalmaszál sem tett keresztbe, mikor megtudta, elmegyek innen.

Darvas Iván: — Hogy az esten szerepeljek azért vállaltam szívesen, mert engem egyszer már megtiszteltek azzal,

hogy megszavazták nekem az Erzsébet-díjat.

Spiró György: — A díj 18 ezer ember szavazatát jelenti. S az az igazán megtisztelő. A pénz arra lesz jó, hogy egy évig ne kelljen rabszolgamunkát végezni, helyette erőgyűjtéssel és drámairással tölthetem az időmet.

Fanyalghatunk, de akár-hogy is nézzük, másféle díj, mely a színház és környéke művészeit megtisztelhetné —, nincs. Egyelőre. S félok, hogy ez az ország nem lesz egy ideig még fogadóképes másféle mecenatúrára. Addig marad ez a jó szándékú adomány, jószolgálati juttatás, szeretetsomaj, jutalom, honorárium, nevezhetjük bárminek. (Zorán szerint: „Jobb nem is jár, ha nekünk így is jó...”)

(pacsika)